



ปกหลัง

ปกหลัง

เล่น
ของ
ตั๊ย¹

ปกหลัง

Chiffon_cake เขียน
Shadow Pink ภาพ



ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน



เล่มของतीय 1

Chiffon_cake เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ที่ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2228-3

ภาพปก Shadow Pink

จัดพิมพ์โดย



สำนักพิมพ์เอเวอร์วัย (ในเครือบริษัท แจมได พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคาชุดละ 689 บาท (2 เล่มจบ)



Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

บางครั้งความรักก็ไม่เคยเลือนหายไปจากใจต่อให้ความสัมพันธ์จบลงไปแล้วก็ตาม ยิ่งเมื่อความสัมพันธ์ในครั้งนั้นสิ้นสุดเพราะการตัดสินใจที่ผิดพลาดด้วยแล้ว ก็ยิ่งเป็นเหมือนตราประทับที่ไม่เคยจางหายไปจากใจ เหมือนกับ 'กล้าหาญ' ที่ยังคงอยากกลับไปแก้ไขความรักที่จบไปแล้วในอดีตอยู่ตลอดเวลา และเมื่อโอกาสพาให้เขากลับมาเจอ 'นายท่าน' อีกครั้งจึงตัดสินใจเป็นฝ่ายเริ่มจีบก่อน ถึงแม้จะเตรียมใจมาแล้วว่ามันคงไม่ง่าย แต่ก็ไม่นึกว่าการเป็นฝ่ายเริ่มจีบก่อนมันจะยากขนาดนี้...คงเป็นผลมาจากการที่เคยเจอเขามาก่อน แล้วอย่างนี้กล้าหาญของเราจะอย่างไรต่อไป เพื่อให้ได้คนรักคนเดิมกลับมาอยู่ข้างกาย มาเอาใจช่วยกล้าหาญและเดอะแก๊งให้เอาชนะใจนายท่านสำเร็จกันในหน้าถัดไปเลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

ถึงแม้ว่ามันจะขาสั้น ดูเหมือนของเตี้ยๆ น่าเล่น น่าจับโยนไปมา
แต่เชื่อปะ...มันแหม่งเหมือนของสูงมากสำหรับผม
กว่าจะได้ใจมันมา ผมบอกเลยว่าผมเหนื่อยฉิบหาย
ผ่านมาหมดทุกอารมณ์ ทั้งลุ้น เสียใจ และก็พิน
เล่นของเตี้ยนี้มันไม่สนุกจริงๆ แต่สิ่งที่ได้มาก็ถือว่าเกินคุ้ม
จนทำให้ผมคิดว่าชาติหน้า ผมจะขอเล่นของเตี้ยอีกครั้ง
แต่ต้องเป็นของเตี้ย 'คนนี่' เท่านั้นนะ

บทนำ

กล่าวหาญ

ผมคือฝ่ายสวัสดิการของงานรับน้องคณะเศรษฐศาสตร์ในปีนี้
บอกเลยว่าผมโคตรจะภาคภูมิใจในหน้าที่นี้อะ จริงๆ นะ
จริงจริงงงงงงงง เชื่อผมดิ

"หัวหน้าสวัสดิฯ มึงไปเอาข้าวหรือยัง"

"ยัง"

"ทำไมยังไม่ไปอีก น้องแม่งจะแตกตอนเที่ยงครึ่งนะ ไม่ใช่บ่ายสามครึ่ง!"

"กูขับรถที่ไหนแล้ว"

"แล้วเพื่อนมึงไปไหนอะ"

"เซี่ยเซี่ยนไปซื้อน้ำให้พวกมึงแดกไง"

"แล้วเพื่อนคนอื่นล่ะ"

"ไม่รู้ อยู่ดีๆ พวกแม่งก็หายหัว"

รุ่นลัดรสเซี่ยโคตร...นี่แค่วันแรกที่ผมได้รับหน้าที่ผมยังหัวหมุนขนาดนี้
แล้วอีกเป็นอาทิตย์ที่เหลือล่ะ ผมจะไม่ตายห่าเลยหรืออย่างไร

"เอาบุญแจไปแล้วหาคคนมาขับให้" เพื่อนร่วมคณะโยนบุญแจรถให้ผม
อย่างไม่ใยดีเพราะมันเองก็กวนอยู่กับการหาหุยกุหาหาให้น้องอยู่ "ชนไหวใช้มัย
กล้า"

"กูไครวะ ไหนพูดซิ"

"ไม่รู้ดิ กูไม่รู้จักมึงเลย" กวนตีนฉิบหาย...

"กูคือกัล้าหาญ คนที่แมนที่สุดในโลกใบนี้"

คนฟังมันสนใจสิ่งที่ผมพูดที่ไหนกัน "มึงไปเอาข้าวไปไอ้เหี้ย ของมึงคือข้าวปีสองนะ ไม่ใช่ข้าวปีหนึ่ง ข้าวปีหนึ่งไอ้ตงกับไอ้หมูหันเพื่อนมึงไปชนแล้ว"

"โอเคๆ รู้แล้วครับเข้คนงาม"

เขี้ยเอ้คือประธานชั้นปีที่สองซึ่งเป็นหัวหน้าในการรับน้องครั้งนี้ มันเป็นตัวตืดที่โคตรวินโคตรเหวียง และยังเป็นผู้ที่มีอำนาจมากที่สุดในชั้นปี บอกเลยว่าแม้กระทั่งกลุ่มเพลย์บอยแห่งเศรษฐศาสตร์อย่างผม ไอ้เซียน ไอ้ตงและกัไอ้หมูหันยังต้องยอมศิโรราบ

เอาจริงๆ ปีสองคณะเรามีผู้ชายแบบนับคนได้ จะไม่ให้ผมสี่คนลงมือช่วยได้อย่างไรไหว แม้หน้าหน้าและการกระทำแม่งบอกยี่ห้อว่าโคตรจะไม่ทำกิจกรรมก็เถอะ แต่สำหรับงานรับน้องปีนี้พวกเรานี้ก็อยากกลับตัวกลับใจและก็ช่วยเพื่อนขึ้นมา

อ้อ... ไอ้ไอ้บังคับด้วยก็ส่วนหนึ่ง

แล้วจะพูดยี้ตยาวให้ตัวเองดูดีทำไมกันละเนี่ย

ผมชื่อกัล้าหาญครับ ผมคือมนุษย์แมนๆ ที่ใช้ชีวิตเป็นนักศึกษาเจ้าสำราญธรรมดาๆ คนหนึ่ง การเรียนก็ปานกลาง หน้าตาก็ถือว่าใช้ได้ ไม่มีอะไรโดดเด่นมากจนสามารถนำมาเล่าเป็นเอกลักษณ์ประจำตัวได้

ครับ... ข้อมูลของผมมีเท่านั้นจริงๆ เชื่อผมผม

ไม่เชื่อเหวอ ให้ตายเถอะ โอเคผมบอกก็ได้ (น้ำตาจะไหล)

ผมเป็นคนขาสั้น ผมสูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตร บางคนคงร้องถามว่าร้อยเจ็ดสิบนี่เตี้ยตรงไหน แต่ผมขอถามชายไทยกลับหน่อยเถอะครับว่าเกิดมาทั้งที่พวกคุณคิดอยากจะสูงแคร์้อยเจ็ดสิบจริงๆ นะเหวอ

ม่ายยยยยยยยย

ผมได้ยินเสียงคนเป็นล้านตอบกลับมาว่าอย่างงั้นะ

ถึงแม้ผมจะเตี้ย แต่ก็แมนมากนะเออ... ผมมีนิสัยสุภาพบุรุษให้ความสำคัญกับเพื่อน ไม่ทำร้ายความรู้สึกของผู้หญิง โดยภาพรวมแล้วเป็นอะไรที่เรียกได้ว่าชีวิตของผมแม่งโคตรดีเลยแหละ

จริงๆ นะ เชื่อมมัสักเรื่องเกาะ

ในที่สุดผมกับเพื่อนคณะอีกคนซึ่งเป็นคนขับรถให้ก็มาถึงร้านอาหารป่าปอย ร้านที่ผมจะมาเอาข้าวให้เด็กปีสองในวันนี้ พวกปีสองที่เข้ากิจกรรมรับน้องมาทั้งหมดทั้งสิ้นเจ็ดสิบชีวิต ฟังดูเหมือนเยอะใช่ไหมครับ แต่ถ้าเทียบกับน้องที่มีจำนวนเกือบสามร้อยห้าสิบคน บอกเลยว่ามันมีแค่หยิบมือเดียวจริงๆ

ปีสอง...พวกมึงจะนอนตายอยู่ที่หอจริงๆ ไหมวะ!

ลำบากกลุ่มเพลย์บอยอย่างพวกผมจริงๆ แทนที่จะได้ล่องไปลอยมาเหมือนส้มกบเวส แต่กลับต้องทำตัวมีสาระต่างๆ ที่ไม่ใช่ปรัชญาในการดำรงชีวิตผมกับเพื่อนรู้สึกคันยุบยิบจริงๆ นะเว้ย

จะให้ผมเป็นที่รู้จักในนามพี่กล้าหาญ หัวหน้าฝ่ายสวัสดิการเนี่ยนะ...แม่งคุลตรงไหนไม่ทราบ แต่ถึงจะไม่คุล ผมก็กลายเป็นหัวหน้าฝ่ายสวัสดิฯ ของงานรับน้องเศรษฐศาสตร์ปีนี้ไปซะแล้วล่ะครับ

ผมคิดเล่นๆ ระหว่างนั่งรอข้าวกล่องเจ็ดสิบกล่อง ระหว่างนั้นสายตาของผมหันไปเห็นนมเปรี้ยวที่วางเรียงเป็นตับอยู่ในตู้แช่ร้านข้างๆ ซึ่งเป็นร้านของอาม่าคนหนึ่ง สิ่งนั้นพานให้ผมนึกไปถึงความทรงจำที่มีอยู่อย่างมากมาย

'รสผลไม้รวมอร่อยดี'

'ถ้าทำอะไรให้มึง มึงถึงจะให้นมเปรี้ยวให้ปะ ถ้าจั้นมึงก็อย่าเอาไปให้คนอื่นนะ ให้แต่กูคนเดียวเท่านั้น'

'มึงสั่งเกตปะ เวลาที่เราสองคนอยู่ด้วยกันอะ นมเปรี้ยวจะเป็นสองกล่องตลอด'

'ฉิบหายละ มึงทำให้กูเสพติดการแดกนมเปรี้ยว'

'ตอนนี่กูเห็นนมเปรี้ยวแล้วนึกถึงมึงตลอดเลย เพราะเห็นแล้วอยากแดก'

เฮ้อ...นมเปรี้ยวแค่นี้มีความหมายนับล้านเลยนะ

ผมห่างหายจากวงการการตีมนมเปรี้ยวไปนานเพราะตีมาแล้วนึกถึงใครบางคน คนคนนั้นคือคนที่เป็นเจ้าของคำพูดหลายบรรทัดข้างบนนั่นแหละ

ว่าแล้วก็ไปซื้อเค้กหั่นน้อยดีกว่า

มือของผมเปิดตู้แช่ออกมา ก่อนจะเอื้อมไปหยิบขนมเบรียัวร์สผลไม้มักรวม
สี่เซียว ใครเล่าจะรู้ว่าจู่ๆ ก็มีมือจากไหนก็มาจาทราบได้เอื้อมมาหยิบด้วย

ไอ้สัตว์...กูหยิบก่อน

แต่ทำไมแหวนที่นิ้วกลางของมันแฉ่งคั่นฉิบหายเลยวะ

ผมหันไปหาตัวต้นเหตุ...เมื่อได้เห็นแล้วผมก็แทบจะทรุดตัวลงไป
กองกับพื้น

ไม่รู้ดีหรือไม่ดีที่คนคนนั้นแฉ่งพุงตัวผมเอาไว้ได้ทัน

คนที่อยู่ตรงนั้นแฉ่งอย่างกับคนในความเป็น ผมไม่คิดเลยด้วยซ้ำว่า
มันจะมาอยู่ที่นี้ ตรงนี้ โอกาสแฉ่งเรียกได้ว่าแทบจะเป็นหนึ่งในล้าน แต่
มันก็มา...มายืนอยู่ตรงนั้นจริงๆ ขอขยี้ตาสักล้าหน้าที่ แต่ถ้าทำไปมันก็คงไม่เท
เอาเป็นว่ายื่นอึ้งเฉยๆ ดีกว่า

เพราะไอ้เหี้ยนี่มันคือคนที่อยู่ในความทรงจำเกี่ยวกับขนมเบรียัวร์สของผม
คนนั้นนั่นแหละ!

"พี่เป็นไรมั้ยครับ"

ถ้อยคำห่างเหินทำเอาผมกลับมีสติอีกครั้ง ผมรีบปิดตู้แช่ออกมาก่อนจะ
กระแอมกระไอ เงยหน้าขึ้นมองมันพลางทำสีหน้าให้มันकुलที่สุดในชีวิต

"มึงจำกูไม่ได้หรอ" ใจผมสั่นอย่างเจ็บปวดรวดร้าวไปหมดระหว่างที่ถาม
คำถามนั้น

นัยน์ตาคมมองมาที่ผมด้วยแววตาไร้อารมณ์

"กู...ก้อ้าหาญไง" ผมลองย้าดู เผื่อที่ผ่านมาแฉ่งจะสะดุดก่อนหิน
ล้มหัวฟาดพื้นจนความจำเสื่อม

ใบหน้าหล่อเหลาไม่ได้มีความยินดียินร้ายอะไรทั้งสิ้น

"ส่วนมึงก็คือ...นายท่าน" แสดงออกให้เห็นอย่างเต็มที่ว่าผมจำแฉ่งได้

"พี่จะเอาอะไรมั้ยครับ ถ้าไม่เอาผมขอหยิบนะ"

ไอ้มันนี่ชื่อนายท่านจริงๆ นะ ยังไงมันก็ชื่อนายท่าน ผมถูกมันตามตื้อ
ตามจับอยู่นานเป็นปี ทำไมผมจะจำมันไม่ได้

มันต่างหากที่แกล้งทำเป็นจำผมไม่ได้
 "เดี๋ยวหยิบให้" ผมรีบบอกมัน "รสผลไม้รวมใช้มั้ย"
 ตอนมันจิบผมมันแตกกรรณี่เป็นร้อยๆ กล้องเลยมั้ง
 "เปล่าครับ รสส้ม"

ไอ้เหี้ย...ว่าไงนะ

"ผมชอบรสส้ม ผมไม่เคยชอบรสผลไม้รวมเลย"

ฟ้าผ่ากลางกบาลผม...

ไม่จริงใช้มั้ย

"แต่ทำไมตอนนั้นถึงได้..." ถึงได้บอกว่าชอบวะเสียด!

นายท่านทำเสียงรำคาญใส่ผม มันเดินไปหลังร้านเพื่อที่จะจ่ายดั่งค์
 ค่านมเปรี้ยวรสส้มกับอาม่าเจ้าของร้าน ทิ้งให้ผมยืนงง อีกทั้งยังเสียใจ
 อย่างสุดซึ้งที่เข้าใจผิดมาตลอดว่ามันชอบรสผลไม้รวม

แล้วความทรงจำที่ผ่านมาระหว่างเรา มันคือยังไงกันแน่วะ

ผมไม่ได้เจอมันมาสองปีแล้ว การกลับมาของมันทำเอาผมเจ็บปวด
 ตั้งแต่วันแรกที่เจอกัน

มันคือไอนายท่าน...ผู้ที่ปลื้มผมทุกช่องทางมาตลอดกว่าหกร้อยวัน

"น้องกล้า เอาข้าวมัย ข้าวนะ!" ป้าปอยถึงขนาดใช้ตะหลิวเคาะไปที่
 กระทะเพื่อเรียกผมเลยทีเดียวนะ

"เอาครับป้า"

ให้ตายเถอะ...กลับมาเจอผู้ชายในอดีตที่ถึงกับไม่มีสติเลยกู

ตอนที่ 1

กล้าหาญ

'พี่ เอ๊ย มึงชื่ออะไร'

'พี่อะถูกแล้ว'

'ไม่เอา จะเรียกมึง'

'ไอ้เหี้ย กวนตีนกูแล้วมัยละ'

'ก็มึงตัวเล็กกว่ากูเยอะอะ เรียกพี่ก็กระดากปากแแม่เลยดิ'

'ไอ้สัตว์นี้ มึงตาย!'

'โธ๊ๆ จะเตะอะ ขาถึงเหรอ'

'-วยเอี้ยยยยยยย'

'ตกลงชื่ออะไรเนี่ย'

'กูไม่บอก'

'เดี๋ยวกูไปหาถามคนแถวนี้เอาก็ได้'

'...'

'กูจะบอกด้วยว่าคนที่เป็นนักเลงประจำโรงเรียนหมดฝีมือ ต้องให้เด็ก ม.ห้า
หน้าใหม่มาช่วยจากการเกือบโดนเป็นศูนย์รวมตีน'

'ชื่อกล้าหาญ!'

'น่ารัก'

'ชื่อกูน่ารักตรงไหนวะ ออกจะโคตรแมน พุดใหม่เดี๋ยวนี้อย่นะ'

'ชื่ออะไม่น่ารักหรอก มึงอะน่ารัก'

'กูไม่คุยกับมึงแล้ว'

'...'

'แล้วอย่าไปบอกใครนะว่ากูพลาดทำให้โรงเรียนคู่ริอะ'

'ไม่บอกหรอก แต่ขออะไรมาแลกเปลี่ยนหน่อย'

'นมเปรี้ยวได้มั๊ย'

'ทำไมต้องนมเปรี้ยว'

'เพราะกูชอบ'

'ได้หรือแบบนี้'

'ได้สิวะ'

'กูชื่อนายท่านนะ'

'ไม่ได้ถามมึงเลยเหอะ'

'กูบอกเพราะอยากให้มึงรู้จัก'

ลานอเนกประสงค์ คณะเศรษฐศาสตร์

"มันเป็นไรวะ"

"ไม่รู้ดิ"

"หรือแม่เดินผ่านวิศวะแล้วโดนรุมโทรมมา"

"จริงดิ"

"..."

"แล้วทำไมพวกนั้นไม่เรียกกูไปดวะ"

ผมแจกนิ้วกลางใส่ไอ้เซียนกับไอ้สัดตงด้วยความรัก (ประชด) เห็นว่า
กูสติหลุดแบบนี้กูก็ได้ยินสิ่งที่พวกมึงพูดนะเว้ย

หลังจากกลับมาจากร้านอาหารป่าปอย ผมก็ส่งข่าวไปให้ไอ้เซียนเอ๋
จัดการต่อ จากนั้นก็มานั่งหมอดอาลัยตายอยากเหมือนคนที่แบกความทุกข์
เอาไว้บนบ่า ใบหน้าของนายท่านยังคงวุ่นๆ เวียนๆ ในหัวผมทั้งๆ ที่มันไม่ได้
ทำสีหน้าแบบเดิมกับผม แต่มันก็ไม่ยอมหายไปจากหัวผมสักที

แต่ก่อนมันมองผมด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความเจ้าชู้และก๊อเออ...

ความรัก... มั่งนะ แต่เมื่อตะกี้แม่มองผมเหมือนผมเป็นแมลงที่สมควรฆ่า แล้วเหยียบซ้ำ มันมีเหตุผลครับที่จะมองผมแบบนั้น เพราะผมเคยทำผิดกับมัน มา เป็นความผิดที่เรียกได้ว่าสร้างแผลใจที่ใหญ่มาให้กับมันเลยที่ได้ียว

มันเคยขอผมคบเป็นแฟน แล้วผมปฏิเสธมัน...

เหตุผลในตอนนั้นมีอยู่อย่างมากมาย ทั้งบอกมันได้และกับบอกไม่ได้ เหตุผลที่มันรู้คือผมคบกับมันไม่ได้ เพราะตอนนั้นผมไม่อยากจะ เป็นเกย์ ผมมีเพื่อนรุ่มล้อมมากมายแถมยังคิดว่าผมเป็นมนุษย์ที่สมควรเอาเป็นแบบอย่าง ด้วยการที่ผมเป็นไอ้ดอลของเด็กวัยรุ่นหลายๆ คน จะให้ผมเปิดตัวมาคบกับผู้ชายได้ยังไง

อีกเหตุผลหนึ่งคือผมเป็นเกย์ไม่ได้ บ้านผมมีแต่ผมคนเดียวเท่านั้น ที่เป็นผู้ชาย นอกนั้นเป็นผู้หญิงกันหมด ผมมีพี่สาวสามคน ก่อนจากไป พ่อได้ฝากฝังกับผมตอนที่ยังเด็กว่าผมต้องดูแลพวกพี่ๆ กับแม่ให้ดีเพราะผมเป็นผู้ชายคนเดียวของบ้าน คำคำนั้นของพ่อทำให้ผมยึดเป็นคติในการใช้ชีวิตเรื่อยมา

การที่ผมจะปกป้องพี่สาวของตัวเองได้ ผมจะให้คนอื่นรู้ว่าผมเป็นเกย์ไม่ได้

และพี่สาวผมแม่งก็เลือกสวยทุกคนอีก รู้สึกอยากจะตายให้หนอนแตกจริงๆ

มันรู้เหตุผลของผมแค่นี้... พอลองอธิบายให้อันนายท่านฟังมันก็อาละวาดหนักมากก่อนจะนอนชมและเสิร์ชอยู่นานหลายเดือน ผมรู้เรื่องนี้ก่อนที่จะโดนมันกับเพื่อนของมันซึ่งก็คือทีมกับนุกบล้อผม... หลังจากนั้นผมก็ไม่รู้ข่าวคราวอะไรจากมันอีก ไปตามรุ่นน้องรุ่นเดียวกับมันที่โรงเรียนก็ไม่มีใครยอมบอก

ทุกคนพากันโกรธผมที่ผมที่สุดหล่อของรุ่น... เนื่องจากที่ผ่านมาทุกคนรู้ว่านายท่านมันชอบรุ่นพี่อย่างผมมากมายเพียงใด

ความรู้สึกของผมมีเพียงผมกับเพื่อนเท่านั้นที่รู้ ผมไม่เคยบอกนายท่านว่าผมคิดยังไงกับมัน มันคงรู้ได้ด้วยตัวเองจากสายตาและการกระทำของผม

แต่พอมันมาขอคบกับผม...ผมกลับตัดขาดมันอย่างไร้เยื่อใย นั่นย่อมทำให้มัน คิดได้ว่าผมให้ความหวังมันจากนั้นก็เทมันซะงั้น

จริงๆ แล้วผมชอบมันจะตาย

ยิ่งได้กลับมาเห็นหน้าอีกครั้ง...ผมก็ยิ่งรู้สึกโหยหา

ไม่รู้จะทำไม่มันถึงมาอยู่ที่นี่หลายปีในช่วงเวลาใกล้เปิดเทอมนี้ หรือว่า... มันจะสอบเข้าที่นี่!

"แม่งคงโดนปู่ย่าจนเข้าอะ ดูดิ ถึงกับตาลอย"

งานฉลุยไรแบบนี้มีแต่ไอ้หาเขียนเท่านั้น "ไปไกลๆ กู" ผมผลักใบหน้า ชาวโจ๊วะของมันออกไปให้พ้นสายตา

"พวกวิศวะรังแกก็ไม่เรียกกูไปดู" ตงพืมฟ้า แม่งยังไม่ล้มเลิกความคิดนี้ อีกเหวอ

"ไอ้สัตว์ตง...อย่ามาหยาบคายนทางกับใบหน้าผู้ดีๆ ของมึง" หรือ เพราะมันมาคบผมกับไอ้เขียนวะ มันถึงเถื่อนดิบสวนทางกับใบหน้าหล่อหรือ ดูแพงของมัน

"กูขอไปคุยด้วยคนได้มั๊ย" หมุ่หันเอ่ยลอยๆ ด้วยใบหน้าเอือๆ ถ้าความหวัง สุดท้ายของกลุ่มยังเป็นชะชนาตอนนี้ ผมคิดว่ากลุ่มเราคงกลายเป็นกลุ่มกั๊กเพรวาก ไปแล้วละ

"ทำไมพวกมึงชอบพุดจาแบบนี้กับกูจัง ก็บอกแล้วไงว่ากูนะแมน แมน มาก!"

"แมนที่สุดในบ้านไม่สมควรเอามาอวดอ้างนะเว้ย"

"ไอ้เหี้ยเขียน"

"คนแมนอะไรคิดถึงผู้ชายด้วยกัน"

ผมชะงักกึก ปกติแล้วไอ้เขียนมันจะล้อผมเรื่องนายท่านซึ่งเป็นผู้ชาย ในอดีตของผมอย่างเป็นทางการ เป็นกิจวัตร แต่สำหรับวันนี้มันแปลกออกไป แทนที่ ผมจะตอบได้แล้วก็ตาม ผมกลับเงียบเพราะรู้สึกสะเทือนใจ

กูเพิ่งไปเจอมันมาเนี่ยสาด

"นั่นไง กูว่าแล้วว่ามันผิดปกติจริงๆ" เขียนถึงกับเดินไปรอบๆ ผม

"ถ้าไม่ใช่วิเศษอะไรแล้วตกลงมันเป็นอะไรจะกล้า"

ผมมองหน้าเขี่ยกับตบผู้รู้เรื่องไฉ่หน่าท่านเป็นอย่างดี ส่วนหมูหันที่เพิ่งมารู้จักตอนเรียนมหา'ลัยนี่มันรู้เรื่องนายท่านนิดหน่อย แต่มันก็พอรู้ว่าผมมีความรู้สึกยังไงกับนายท่าน

สรุปก็คือพวกแม่งรู้กันหมดครับว่าใจผมเป็นยังไง

"กูว่ากูรู้แหละ" หมูหันพูดด้วยสีหน้าเอ๋อตามเคย "กูเพิ่งไปเช็กทวิตเตอร์มา ตอนนี่กำลังเป็นที่ฮือฮา"

"อะไรวะ"

"ทายาทสามค่ายยักษ์ใหญ่ของวงการบันเทิงไทยมาเรียนคณะนิเทศฯ ที่มอเรา"

"หา!"

"จริงดิ"

เขี่ยกับตบหันขวับมาที่ผม ไฉ่พวกนี้ไม่สนใจหรอกครับว่าจะมีลูกค่ายไหนมาเรียนที่นี่ แต่มันสนใจก็เพราะหนึ่งในนั้นต้องมีนายท่านแน่นอนไม่ต้องสืบ

แม่มันเป็นเจ้าของค่ายทำละครครับ

เฮ้ยยย ถ้าเป็นอย่างงั้นผมก็ดีใจดีใจ หมูหัน มึงอย่าให้กูตั้งความหวังลมๆ แล้งๆ นะ

"ไหน" ผมร้องขอดูหลักฐานทันที หมูหันส่งโทรศัพท์ของมันมาให้ผมดู เขี่ยกับตบรีบยื่นหน้าเข้ามาดูกันใหญ่

'แกกกกก ทำไมยิงโตยิงงานดี หน่องนายท่าน หน่องทิม และก๊หน่องนุ๊กก๊ที่คุณะนิเทศฯ มอเราเองจ้า'

ได้ทวิตเป็นรูปสี่รูปซึ่งเป็นเซตเดียวกันหมด เด็กสามคนกำลังนั่งอยู่ในแถวของปีหนึ่งเพื่อฟังรุ่นพี่พูด ชุดที่นายท่านใส่ก็คือชุดที่ผมเห็นมันที่หน้าตู้แช่อาหารวันนี้แหละ

เฮ้ยยย มันมาเรียนที่นี่จริงๆ ด้วย!

"หยุดเข้ หนึ่งหมื่นสี่พันรีทวิต บ้าไปแล้ว" ตงพิมพ์

"เจ้าชายแห่งวงการบันเทิงคนต่อไป" เขียนยิ้มกริ่มมองมาที่ผม
อย่างมีความหมาย "มันมาเรียนที่นี้แปลว่าอะไรรู้ปะ แปลว่ามีโอกาสที่จะ
ได้ใจอ่อนหรือเปล่านะ เอ๊ะๆ"

คนบ้าอะไรถามเองตอบเอง

"ไม่รู้" ผมยังไม่คืนโทรศัพท์ให้หมูหัน เพราะผมอยากส่งรูปอื่นๆ ของ
นายท่านต่อ

'นายท่านเจ้าขา ไพร่อยู่มีเจ้าค่ะ'

'แบบนี้ไม่อยากจะดูละครแล้วค่ะ อยากดูลูกคนทำละครค่ะ'

'หน้าแบบนี้ทำไมไม่ยอมไปเป็นพระเอกให้แม่นะ งงใจ'

"ไอ้โห ลูกชายเจ้าของค่ายแม่งดังกว่าดาราที่มาเรียนอีกนะ" ตงมอง
เด็กสามคนนั้นตาวาว "ไม่อยากจะเชื่อว่าหนึ่งในนั้นจะเคยมาตามจีบมึงตั้งมี
เหลือเชื่อเลย"

รู้สึกเหมือนโดนกัดยังไม่รู้...กูมันไม่ดีตรงไหน แค่งูตีไปหน่อยเฉยๆ!

"แล้วตกลงมึงจะเอาใจเรื่องนายท่าน" เขียนที่ปลื้มนายท่านมาตั้งแต่
สมัยมัธยมเคยปากถาม "จะจ้อหรือจะปล่อยมันไป"

"น้องมันอุตสาห์มาเรียนที่นี้ทั้งทีนะ" หมูหันทำสีหน้ากระตือรือร้น

"ไอ้สัตว์ มันผ่านมาสองปีแล้วนะ ตอนนี้อาจจะมีเมียมีลูกไปแล้วมั้ง"

โป๊ก

"ไอ้ตงเขกทะเลลคนที่เป็นเป้านิ่งอย่างผม "คิดได้ยังไง"

"ไม่รู้ไว้ย" ผมถอนหายใจ "กูเจอมันมาแล้ว สายตาที่มันมองกูอย่างกับ
กูไปฆ่าแม่มันมา"

สิ้นเสียงบ่นอุบของผม พวกเพื่อนนี่แทบจะรุมทิ้งผมเลยทีเดียวน

"เมื่อไหร่ไหนเล่า!" ตงร้อง

"มึงเพ้อถึงไอนายท่านให้พวกกูฟังมาสองปี พอเจอตัวจริงกลับไม่เล่า"

ให้พวกกูฟังเลยเนี่ยนะ" ไข่เขียนเองก็เสียงดังไม่แพ้กัน

"มึงหักหลังพวกกู มึงหักหลังพวกกู" แม่กระทิงไ้หนุหนกก็ยังเป็นไปกับเขาด้วย

ต่อมความเสือกของพวกมันเริ่มทำงาน แต่ผมมันไม่ยอมแม้แต่จะเล่า ยิ่งเมื่อนึกถึงสายตาเย็นชาวมไปถึงคำพูดที่โคตรจะห่างเหิน ผมก็ยังเจ็บจี๊ดในหัวใจ

แต่ในเมื่อเพื่อนมันรู้เรื่องราวของผมมากมาย ก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะปิดบังพวกมัน

ทันทีที่เล่าจบ พวกมันก็...

"สวัสดี มีน้องหรูน้า!"

ยังไม่ทันที่เราจะได้ถกประเด็นอะไรกัน เสียงไข่เขียนเอ้ คิวินออฟฟิศคอนกรีตส่งแทรกขึ้นมาเสียก่อน จากที่ชุมนุมกันอย่างกับเป็นสมัชชาคนจน ตอนนี่ต้องแตกฮือแล้วรีบไปแจกน้ำน้องก่อนที่น้องจะคอแห้งตายไปซะก่อน

ระหว่างที่แจกน้ำน้องอยู่นั้น ไข่เขียนเขียนแม่ก็ยกวนมาพูดถึงเรื่องของผมจนได้

"น้องมันคงโกรธมึงมากอะ" ก่อนจะพูดอะไรมึงช่วยดูหน้าเด็กปีหนึ่งตาดำๆ ที่มองมึงกับกูอย่างสงสัยหน่อยได้มั๊ย "แต่จะไม่ให้โกรธได้ไงไหว คนบ้าอะไรบอกว่ายากแมน ทั้งๆ ที่ทำตัวอ่อนแอให้เขาตามจับอยู่ตั้งเกือบปี"

"กูไม่ได้อ่อนแอซะหน่อย" ไข่เขียนแม่ชอบสะกิดต่อมความ (อยาก) แมนของผมเหลือเกิน

"สมัยนั้นเขียนนายท่านตามมึงอย่างกับเป็นบอดีการ์ด ไม่มีใครคิดว่ามึงเป็นนักเลงหัวใจแล้วตั้งแต่ที่นายท่านมาจับ"

"จะอะไรก็ช่างเถอะ" ผมรู้สึกเชิงมาก "มันเปลี่ยนไปแล้ว"

"ใจเย็นดิ เรายังไม่รู้ความจริง"

"ดูการกระทำกับสีหน้าเมื่อตะกี้ก็รู้แล้วมั๊ยวะ"

"มึงเพิ่งเจอแค่ครั้งเดียวเองไข่เหี้ย แค่นี้ก็ยอมแพ้แล้วเหรอะ" เขียนร้องลั่นจนน้องผู้หญิงแถวนั้นสะดุ้ง นี่ถ้าน้องมันตั้งใจฟังดีๆ คงเอาเรื่องราว

ของผมไปทำอัตชีวประวัติขายได้เลย เชียเขียนแหม่งพูดเรื่องผมแบบที่ไม่สนใจคนอื่นจริงๆ "นี่ถึงตอนที่มันตามต้อมึงดิ ภูจำได้เลยนะว่ากว่ามึงจะให้เบอร์มัน ก็เล่นเอามันเหนื่อยแทบตายเลยนี่"

"..."

"สงสัยคงคิดว่าตัวเองสวยมากสิท่า"

"ไอ้ห่าเชียน" แท้งามๆ ของผมเตรียมยันตูดไอ้เชียนให้ล้มหัวทิ่ม คำพูดคำจาของมันแหม่งทำเอาผมเสียความเป็นชายหมด

"เชื่อกู มึงอย่าเพิ่งยอมแพ้" เชียนเรียกหมูหันให้เอาน้ำแพ็กต่อไปส่งมาให้มัน "ถ้ามึงอยากยอมแพ้ ให้มึงนี่ถึงตอนที่ไอ้เชียนท่านมันมาจับมึง"

ผมชะงักเมื่อได้ยินคำพูดนั้นของเชียน

"ตอนนั้นแม้แต่คำว่าเหนื่อยก็ยังไม่เคยออกมาจากปากของมันเลย"

ฝ่ายสวัสดิการจัดการเรื่องอาหารกลางวันเรียบร้อย ทีนี้ก็เหลือจัดหาอาหารเย็น

แทนที่ผมจะมุ่งตรงไปที่ร้านอาหารป่าปอย ร้านประจำของนักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์ (แหม่งอยู่ไกลคณะมากนะครั้บ แต่ก็ชอบทานร้านนี้กันหมด ใครงกก็มาเย็นรวมกับผมได้) ผมกับเดอะแก๊งกลับไปที่คณะนี้เทศศาสตร์แทน บอกเลยว่าคณะนี้เป็นหน้าเป็นตาให้มหา'ลัยอย่างมาก เพราะมีรุ่นพี่จบไปเป็นคนในวงการบันเทิงอย่างมากมายทั้งเบื้องหน้าและเบื้องหลัง เรียกได้ว่าเป็นชนชั้นสูงของมอกันเลยทีเดียว

ไม่แปลกใจที่ยังมีคนคึกคักอยู่ใต้ตึก เพราะนอกจากจะมีการรับน้องปีหนึ่งที่เพิ่งเข้ามาใหม่แล้ว ยังมีแขกที่เป็นแฟนคลับเข้ามาดูหน้าและก็ถ่ายรูปน้องๆ เหล่านั้นอีกด้วย ผมได้ข่าวว่ามีดารารายรุ่นหลายคนมาเรียนที่นี่ อีกทั้งยังเยอะกว่าทุกปี ไม่แน่ว่าจะเป็นเพราะลูกชายประธานค่ายยักษ์ใหญ่สามค่ายพร้อมใจจูงมือกันมาเรียนที่นี่หรือเปล่า ถึงได้เกิดปรากฏการณ์ที่ว่ามีดารามาเรียนมอผมเยอะขนาดนี้

การสร้างคอนเนกชันเอาไว้ก็เป็นเรื่องดี ถ้าได้รู้จักมักจี่กับไอ้สามคนนี้

เอาไว้บอกเลยว่าอนาคตในวงการรุ่งแน่

จะว่าไปผมก็อยากมีคอนเนกชั่นบ้าง...เพราะผมไม่มีคนรู้จักอยู่ที่
คณะนิเทศศาสตร์เลย

ผมคิดเพลินๆ พอรู้ตัวอีกที ไร่เหยียเหยียยย ยืนงเป็นไก่ตาแตกกันหมด
ทั้งเพื่อนและผม

"นี่เรามายืนกันพร้อมป้ายชื่อปีสองคณะเศรษฐศาสตร์นี่นะ" ไร่เขียน
รีบถอดป้ายชื่อออก "ไม่โอเคอะ เราแม่ต้องเนียนให้มากกว่านี้หน่อย"

"ถามจริง นี่มีมาสืบเรื่องนายท่าน หรือมีมาส่องสาว"

"อย่างหลังดิอะ มีมันสำคัญตรงไหน"

นี่แหละครับเพื่อนแท้...ผมสนิทกับไร่เขียนที่สุด แต่ก็เกลียดขี้หน้ามัน
ที่สุดเหมือนกัน เราสี่คนจัดการซ่อนป้ายชื่อเรียบริบร้อย ตอนนี้อยู่เนียนทำเป็น
คนในคณะนิเทศฯ โดยที่ไม่สนใจว่าแต่มีบุญกับหน้าหน้าจะเข้าข่ายใกล้ความ
เป็นนิเทศฯ หรือเปล่า

"แก นายท่านหล่อมากเลยอะ"

"น้องนายท่านคนดีของพี่"

"ฉันไม่ได้มองคนอื่นเลยอะแก นายท่านวิ้งมาก ออรั้งจักมากกก"

เสียงแฟนคลับพร้อมกลองตัวเบ้อเร่อสองสามคนเดินผ่านหน้าพวกผมไป
ผมมองตามไปยังจุดที่พวกเธอเพิ่งจากมา พบว่ากำลังมีเด็กปีหนึ่งคณะนิเทศฯ
โขงใหญ่กำลังแตกฉานชานเซ็นมาจากการชุมนุมเมื่อสักครู่ บอกเลยว่า
ผมไม่สามารถมองเห็นตัวไอ้นายท่านได้เลยเพราะออรั้งของสาววู ที่นี่แยงตา
ของผมไปหมด

"ขาว"

"คาวาอี้ส์ตั้ๆ"

"แม่ของลูกอาจจะอยู่แถวนี้แหละ"

ตอนนี้ผมตรัสรู้แล้วว่าพวกเพื่อนแม่ไม่ได้มาที่นี่เพราะเรื่องของผมหรือ
แม่มาเพราะงุบงิบของพวกมันนี่แหละ ผมคิดอย่างหน้าใจก่อนที่สายตา
ของผมจะหันไปเจอคนที่ผมกำลังตามหา

อยู่ดีๆ ความป๊อคก็พุ่งทะยานถึงขีดสุด ผมรีบหลบหลังไอ้เขียนคนที่สูงที่สุดในกลุ่มด้วยความไวแสง เมื่อก็แม่แต่หน้ามันก็ยังไม่ชัด เพราะผม...
ป๊อคดดดด

"เขี้ยกล้ำ เป็นหี้ยไรเนี่ย"

"นายท่านมา"

"มึงมาหามันไม่ใช่หรือ"

"ไม่ได้มาหา" ผมกระซิบ "แค่มาดูหน้า"

"มาดูหน้าแต่มาหลบหลังเขียนทำไม" หมูหันไม่เข้าใจผม

"กล้ามึงจะบ้าหรือไง แค่มาดูหน้าเฉยๆ ซาติน้ำมึงคงจะได้เรื่องได้ราว"

เขียนยึดตัวขึ้น ทำท่าเหมือนจะเดินเข้าไปประจันหน้า

"ไอ้หี้ยเขียน!"

"ทำไม กูจะไปทักรุ่นน้องกูมันผิดหรือ"

"กูไม่ให้ทัก"

"มึงเป็นพ่อกูหรือถึงได้มาสั่ง"

"กูเป็นพ่อมึง"

"พ่ายยเอ๊ย เตี่ยขนาดนี้ยังมาทำเป็นพูด"

"กูไม่ได้เตี่ยไวยยย" เจอคำนี้ที่รู้สึกเหมือนโดนด่าพ่อทุกที มีแต่กูที่ด่าตัวเองด้วยคำนี้ได้เท่านั้น มึงจำเอาไว้เลยนะ

"อย่าไปพูดแบบนี้กับใครนะเว้ย กูายแทน"

"ไม่"

"สัดกล้ำ"

"-วยไรละหี้ยเขียน"

การที่ผมบอกว่าผมเป็นผู้มันทำให้ไอ้เขียนล้มเลิกความคิดที่จะไปหา
นายท่าน เพราะมันหันมาจัดการไล่เตอะต่อผมแทน

ไอ้สัด...มึงคือบังเกอร์ของกูนะ มึงต้องยืนนิ่งๆ ดี

"พี่กล้า กล้าหาญบอยนี่" เสียงค้อนหูทำเอาผมกับเพื่อนหยุดทุกการกระทำ
คนที่พูดชื่อไอ้จืดต่อท้ายชื่อปกตินี้จะมีสักกี่คนบนโลกใบนี้กัน "สวัสดีครับพี่

ผมทิมไง ทิมอันเดอร์สเกอร์จ๊วย จำได้มั๊ย"

ผมกลืนน้ำลายดังเอือกตอนที่ค่อยๆ หันไปมองซ้ำๆ ไล่ทิมลูกเจ้าของค่ายละครจ๊วยกำลังยืนยิ้มแฉ่งส่งอร่ามาให้ผม ซ้ำๆ ของมันคืออนุก ลูกเจ้าของค่ายละครพี่วายุเจ มันกำลังยิ้มตาหิ่ส่งมาให้ผมเช่นเดียวกัน

ห่างๆ ออกไปนั่นคือไอนายท่าน ลูกเจ้าของค่ายละครเอสเอ็น แม่งกำลังทำหน้าบอญญไม่รับเหมือนอยากหายไปจากโลกใบนี้

"จำได้ดี" ผมยิ้มแห้งๆ ตอบกลับไป ผมรู้จักกับทิมและนุกเพราะนายท่านเป็นคนแนะนำให้รู้จัก สองคนนี่ไม่ใช่รุ่นน้องโรงเรียนของผมครับ แต่เป็นเพื่อนสนิทของนายท่านสมัยที่มันเรียนอยู่โรงเรียนนานาชาติ ผมยังไม่เคยถามนายท่านว่ามันย้ายมาโรงเรียนชายล้วนที่มีขนาดเล็กเท่าซี้ตาแมวของผมทำไม เพราะจันทุกวันนี้ก็ยังไม่รู้เหตุผล...

"พี่เรียนอยู่คณะนี้หรือครับ"

ผมส่ายหน้าดิค ตอนนั้นเป็นจังหวะเดียวกันกับที่ไอ้เซียนกระทุ้งสี่ข้างผมฉิบหาย...กูไม่เนียนเหวอ

"พอดีมาหาเพื่อนที่นั่นะ มันบอกให้มาช่วยงานมันหน่อย"

"คณะพี่ไม่ได้มีงานอยู่เหมือนกันหรือครับ" คราวนี้เป็นทีของทิมที่โดนกระทุ้งสี่ข้างจากนุกบ้าง

"ตกลงมาเรียนที่นี่หรือ"

"ครับ" ทิมตอบ "โดนบังคับมา"

นุกกระทุ้งสี่ข้างของทิมอีกรอบ ให้ตายเถอะ มึงจะกระทุ้งทำไมกันนักกันหนา...

"หวังว่าผมจะได้เจอพี่บ่อยๆ นะครับ"

"เอาเบอร์มาดิ เผื่อจะได้ติดต่อ" ขอเบอร์ไอ้ตัวข้างหลังยังไม่ได้ ผมก็ขอเอาเบอร์เพื่อนมันก่อนก็แล้วกัน

"ไปได้แล้ว หิวข้าวลัด" นายท่านเดินมาลากตัวไล่ทิมกับไอ้นุกเพื่อนมันออกไปให้ห่างผม ก่อนจากมันยังไม่ลืมที่จะยกมือไหว้รุ่นพี่ของมันอย่างไอ้เซียนกับไอ้ตงด้วย "พี่ หัวดีครับ"

แล้วกู่ละ...

มันไม่ต้องไหว้กู่ก็ได้ แต่อย่างน้อยก็ช่วยมองเห็นാനุณิดนึ่ง

"เอ่อ...หวัดดีนายท่าน" ตงถึงกับยืนตัวแข็งทื่อ มองดูสาราร่างสูงๆ ของ
ไอนายท่านเดินออกไปกับเพื่อนด้วยความอึ้งกิมกี

ผมถอนหายใจรัวๆ ไล่ไปหน้าของเพื่อนทีละคน

"กู่บอกแล้วว่ากับกู่มันเย็นชาระดับลิบ"

"หล่ออะ" หมูหันที่เพิ่งเคยเห็นหน้าของนายท่านถึงกับเอ่ยปากชม
"หล่อฉิบหาย หล่อเหี้ยๆ"

"นี่มันเป็นเกย์ปะเนี่ยหมูหัน" เซียนถาม

"กู่จะเป็นเพราะหน้าไอนายท่านเนี่ยแหละ"

"เงียบไปเลยมึงอะ" ทำไมกู่รู้สึกไม่พอใจนิดๆ นะ เซียนหมูหันมันเป็น
ผู้ชายชื่อๆ พุดตรงๆ ตามความรู้สึก ที่ผ่านมามีเห็นมันสนใจผู้หญิงนมใหญ่ๆ
มาโดยตลอด แต่ทำไมพอเจอหน้าไอนายท่าน มันถึงได้พุดออกมาแบบนี้วะ
ตัดประเด็นเรื่องนี้ออกไปก่อนเถอะ...(บอกตัวเอง)

"น้องมันสูงห่างจากมึงมากนะกลัว มันมาขอบมึงได้เงี่ย"

"ไม่ต่ำกว่าเตี้ยเลยละ"

"ต่ำได้หรือ ปกติเห็นต่ำค่านี้อแล้วของขึ้นตลอด"

"..."

"เงียบแบบนี้แสดงว่าต่ำได้ใช่ปะ"

"ไอ้..." หมูตอนเอี้ยยยย

"เออละๆ" เซียนห้ามปรามผมกับหมูหัน "กู่ลองวิเคราะห์เรื่องไอนายท่าน
ดูแล้ว..."

"เป็นไงวะ" ขอสาระตรงๆ เน้นๆ ทีเถอะ

"กู่ว่ามึงไม่มีโอกาสเหลือแล้วละกลัว ทำใจชะนะ"

ฟ้าผ่าเปรี้ยงลงกลางกบาลผมเป็นครั้งที่สองของวัน...

"จริงดิ"

"เออ"

"กุศูสายตามันแล้วนะ แหม่งเปลี่ยนไปมาก ไม่เหลือเค้าของคนที่ชอบมึง
ฉิบหายแบบเมื่อก่อนเลย" ตงเสริม

ให้ตายเถอะ...ผมยอมให้พวกมันรุมล้อรุมแก้งดีกว่าให้พวกมันมา
พร้อมใจกันพูดตรงๆ ใส่ผมแบบนี้

"มันก็ไม่แปลกอะ มึงทำมันเจ็บฉิบหาย แล้วเรื่องมันก็ผ่านมาสองปีแล้ว
ยังไงความรู้สึกมันก็ไม่เหมือนเดิม"

ใจผมรู้สึกสะตุ้งสะเทือนจนแทบยืนไม่อยู่...แต่แล้วความแมนที่อยู่ใน
สายเลือดก็พุ่งทะยานแทนที่ความปวดเพราะคำพูดของเพื่อนไม่กี่ประโยค

"หน้อย เตี่ยวูกจะไปถามแม่ตรงๆ พวกมึงคอยดู!" พุดจบผมก็รีบเดินไป
ให้ทันร่างสูงๆ ทั้งสาม แต่ยังไม่ทันที่ผมจะถึงตัวทายาทเจ้าของค่ายพวกนั้น
ผมก็โดนสาวฯ จากไหนไม่รู้มาแทรกกลางแล้วก็เบียดผมให้ไปพ้นทางก่อน

หมดกัน...ฉกแมนฯ ทีู่กำลังจะทำให้มันเกิด

"ขอถ่ายรูปหน่อยนะคะนายท่าน"

"นายท่านขา มีไฟร่อยากได้รูปนายท่านคะ"

"น้องนายท่าน กรืดๆๆ"

"น้องนายพลสบายดีอยู่ไช้มัยคะ"

ได้แต่ยืนมองหอยๆ เพราะตอนนี้ความดังของไอ้นายท่านคงมากพอๆ กับ
น้องเจ้านายลูกชายเจ เจตรินไปแล้วมั้ง (ว่าไปนั่น) มันถูกถามถึงน้องของมัน
ที่เรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาในตอนนี้ด้วย ผมไม่เคยเห็นเด็กคนนั้นเพราะเรียนอยู่
คนละโรงเรียนกัน แต่ที่แน่ๆ ผมจำได้ว่านายท่านบอกผมว่าเป็นเด็กที่แสบมาก
จริงๆ มันก็ว่าน้องมันแสบทุกคนนั่นแหละไม่ใช่เฉพาะนายพลหรอก

นี่ผมต้องรู้เรื่องของมันผ่านทางปากของคนอื่นๆ จริงๆ นะเธอ

"ไปตรงนู้นได้มั๊ยครับ" นายท่านพุด เสียงของมันดูเหมือนติดจะรำคาญ
ผมรู้สึกได้ "ผมให้ถ่ายแค่หน้าทีนะ"

"ได้เลยค่า"

มันเดินนำกลุ่มแฟนคลับของมันออกไปจากใต้ตึก แทนที่ผมจะได้ถาม
ผมกลับได้แต่ยืนมองมันโดนรุมถ่ายรูปอยู่แบบนั้น

เจอมันอีกที่แม่งกลายเป็นดาราไปซะแล้ว แต่ก่อนมันยังเป็นเด็กหน้าตาดี
ธรรมดาๆ อยู่เลย

"จะได้กินมัยนี่เช้าวอะ ไ้่นายท่านอันเดอร์สเกอร์แอลเคเอช"

ชื่อไอจี๋นายท่านมันนี่หว่า...ผมเหลือบไปมองคนพูดซึ่งก็คือทิม แม้
ผมจะรู้ชื่อไอจี๋นายท่าน แต่ผมก็ส่องมันไม่ได้เพราะผมโดนบล็อกล็อก

เดี๋ยวก่อน...เมื่อก่อนชื่อไอจี๋มันไม่มีตัวแอลนี่

"มีอะไรกันเหรออ" ผมถาม

"รุ่นพี่ให้พักไปหาอะไรกินยี่สิบนาทีนะครับ" ทิมเล่า "ท่านมันมีคุยงานต่อ
แต่ดูสิ...มันยังติดถ่ายรูปรกับแฟนคลับอยู่เลย"

"งานอะไร" เผือกได้ก็เผือก โอกาสมีต้องรีบคว้าเอาไว้

"รุ่นพี่อยากให้มันเป็นเดือนครับ แต่มันไม่อยากเป็น"

ผมหันขวับไปมองว่าที่เดือนคณะนิเทศฯ...ไม่มีตรงส่วนไหนเลย
ที่มันไม่เหมาะะ สูงแบบนี้ ชาวแบบนี้ ออว่าแบบนี้ ถ้าได้มันไปเป็นเดือนปี
นี้เทศฯ ชนะเห็นๆ (จริงๆ แม่งก็ชนะมาหลายปีแล้ว)

ถ้ามันยอมเป็นเดือนนะ...ผมขออนุญาตย้ายจากทิมเศรษฐศาสตร์
ไปที่มนิเทศฯ ชั่วคราว

"พี่กล้าหาญบอยอยากให้อันนายท่านอันเดอร์สเกอร์แอลเคเอชเป็นเดือน
มัยครับ"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)



ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622283.html>